

saabant Forbehold ved de tilkommende Statsregnskaber, forsaavidt Rigsdagen vedblev at have den samme Anskuelse om dette Forhold, hvorimod jeg har antaget, at naar det stod som Beslutning, vedblev det at staa ved Magt, indtil Rigsdagen tog en Beslutning, hvorved det forandrede. Det har forekommet mig, at det i Realiteten er det Samme, enten Rigsdagen udtaler sig i Form af Forbehold eller i Form af en Beslutning. Med Hensyn til selve Spørgsmaalet er det i Fortolkningen af § 4 af Grundlovsbestemmelsen af 29de August 1855 om Indskrænkningen af Grundloven, hvorom det dreier sig. Jeg gaaer ud fra den Betragtning, at disse Bestemmelser af 29de August 1855 egentlig ere Grundlaget for Overenskomsten mellem Rigsdagen og det daværende Ministerium, at det var paa de Betingelser, at Rigsdagen gik ind paa, at Grundloven skulde indskrænktes, og at derefter Fællesforsætningen, som senere foreslaaet, kunde komme til at træde i Kraft. Jeg antager, at Fortolkningen af denne Grundlovsbestemmelse af 29de August 1855 tilkommer Rigsdagen, at Rigsdagen er berettiget til at have sin Mening om, hvorledes disse Bestemmelser ere at forstaaes, og det er med Hensyn dertil, jeg har troet det var rigtigst, efter den af Folkethinget stillede Opfordring, at udtale mig derom. Jeg formener ogsaa, at Retten for Rigsdagen til denne Fortolkning ligger i Formen af Finantsloven, som den aarlig vedtages, idet der i en af Paragraferne indeholdes den samme Bestemmelse, som findes i Grundlovsbestemmelsen af 29de August 1855, og at altsaa Rigsdagen maatte være berettiget til at udtale sig om, hvorledes den opfattede denne Bestemmelse. Naar man nu seer hen til § 4 af denne Grundlovsbestemmelse, da hedder det, at Kongerigets Udgifter ere foruden dets særlige, tillige den paa Kongeriget faldende Andeel af det Beløb, hvormed de for hele Monarchiet fælles Udgifter overstige Mon-

archiets fælles Indtægter. Det første Spørgsmaal er altsaa det, hvad der forstaaes ved Fællesudgifter og Fællesindtægter. Jeg kan efter min Opfattelse ikke antage Andet, end at der derved forstaaes de i Aaret virkelig faldende Udgifter og Indtægter. Jeg antager, at det Begreb, der i Finantsvæsenet forbindes med Udgifter og Indtægter, er, at derved forstaaes de i Aaret virkelig faldende Indtægter og Udgifter. Dersom derved skal forstaaes de budgetterede, er det nødvendigt, at det udtrykkeligt søies til. Seer man dernæst hen til den følgende Sætning i § 4, da hedder det: „denne Deel af de fælles Statsudgifter skal udredes til den Tid, de forfalde.“ Nu forekommer det mig klart, at man ikke kan tale om en Forsaldstid for budgetterede Udgifter. Man kan kun tale om en Forsaldstid for de virkelige Udgifter og ikke for de budgetterede, uagtet jeg meget vel veed, at man fra dette Udtryk om Forsaldstiden har hentet forskellige Argumenter til Bestyrkelse for, at det maatte være de budgetterede Udgifter. Jeg skal ikke vidtløftigt søge at imødegaae de derom opstillede Betragtninger; jeg antager, at man forlutter Træer ikke har kunnet see Stoven. Jeg skal heller ikke gaae ind paa at udvikle Principet, men jeg skal tillade mig at oplyse, hvorledes jeg formener, at det Princip, som her er opstillet, vil komme til at virke. Man har nemlig sagt, at man ikke kunde udfinde den Tid, da Udgiften fandt Sted. Jeg skal i den Henseende tilbagefalde i Forsamlingens Grindring, at jeg ved tidligere Leiligheder har gjort opmærksom paa, at der i Finantslovsforslaget for iaar er opført 700,000 Rbd. som det Overflud, der kommer til Anvendelse for derfor at anstafte Statsactiver, og denne Sum er forfalden til Indtægt for Kongeriget den 1ste April d. A. Jeg vil nu tillade mig at spørge, hvorledes der i Virkeligheden vil være at forholde med denne Sum, som forfalder den 1ste April.